

Cascina Macondo

Cèntro Nazionale per la Promozione della Lettura Creativa ad Alta Voce e Poètica Haikù

Borgata Madonna della Rovere, 4 - 10020 Riva Prèssò Chièri - Torino - Italy

info@cascinamacondo.com - www.cascinamacondo.com

DOAMNE, CE MARE E GRADINA TA!

de Gabriel D.

Cascina Macondo – Scritturalia, duminică 6 februarie 2011

Era o zi frumoasă de februarie, un tânăr și o tânără au decis să se căsătorească, așadar au stabilit ca ziua în care vor spune „DA” la primărie să fie 10 Iulie.

Au început pregătirile pentru acest important eveniment din viața lor. Au făcut o listă cu cei care doreau să i-a parte la nunta lor, după care au făcut invitațiile. Și-au amintit că nu au chemat o familie ce locuiește într-un sătuc la țară, mai îndepărtat de oraș și își doreau ca aceștia să fie prezenți la nunta lor.

Perfect!!!

Acum trebuie să mergem la nuntă, dar noi nu avem nimic în casă, ce ne facem acum, zise femeia supărată?

Au început să se împrumute de bani pe la prieteni, cunoștințe, rude, etc. După ce și-au pregătit toate lucrurile de care aveau nevoie, se întrebau unul pe celălalt:

_Cu ce mergem la nuntă? Nu avem mașină, ce facem acum?

_Mă duc să pregătesc caii și căruța, spuse omul.

_Ai dreptate, este singura soluție, grăbește-te să nu întârziem! fu răspunsul femeii.

După ce au parcurs mai mult de jumătate din traseu, se rugau să nu plouă, pentru că aveau să le ude costumele, abia cumpărate...

Ajunși în oraș, se priveau unul pe celălalt și își spuneau:

„Ce au făcut acești oameni de sânt așa de bogați? Ce case mari și frumoase au, în comparație cu bordeiul nostru? Oare toți au mașini, de sânt așa de multe pe stradă?

Da, dar eu nu văd nici o altă căruță, noi sântem singurii... Unde vom lăsa atelajul nostru...?”

Cu greu, au găsit loc de parcare, după care au intrat în restaurant unde au fost întâmpinați de nași și de miri, după care au fost invitați să ia loc.

Totul a decurs normal, au făcut fotografiile, s-au filmat cu tinerii însurăței, au mâncat, au dansat, au băut, au fost impresionați de această petrecere la care au luat parte.

Când nunta s-a terminat, s-au întors toți la casele lor; ajunși în acel sătuc uitat de lume și de D-zeu, acea familie a fost asteptată de toți sătenii care nu mai terminau cu întrebările:

_Cum a fost la nuntă?

_Ce a-ți făcut?

_Cu ce v-au servit la masa?

_A-ți dansat?

_Dacă aveți răbdare, o să vă răspundem la toți!! răspunde omul simțindu-se sufocat de atâtea întrebări.

_A fost frumos, am mâncat, am dansat, am baut, etc.. .moment în care este întrerupt de unul dintre săteni.

_Ce a-ți mâncat?

Acesta începe și enumeră câteva din bunătățile pe care le-au avut pe masă, dar la sfârșit le-a spus că a mâncat ceva foarte tare, nereușind să mănânce mai mult de 2 bucăți. Toți le mâncau pe sub mână ca să nu se vadă.

Săracii, dacă ei nu au mai ieșit în lume și nu au mai fost la asemenea evenimente, nu aveau de unde să știe că ceace mâncau toți pe sub mână, nu erau decât bietele scobitori...

_O Doamne, ce mare e grădina ta!!!

Cascina Macondo

Cèntro Nazionale per la Promozione della Lettura Creativa ad Alta Voce e Poètica Haikù

Borgata Madonna della Rovere, 4 - 10020 Riva Prèssò Chièri - Torino - Italy

info@cascinamacondo.com - www.cascinamacondo.com

Cascina Macondo

Centro Nazionale per la Promozione della Lettura Creativa ad Alta Voce e Poetica Haikù

Borgata Madonna della Rovere, 4 - 10020 Riva Prèso Chièri - Torino - Italy

info@cascinamacondo.com - www.cascinamacondo.com

SIGNORE, COM'È GRANDE IL TUO GIARDINO!

di Gabriel D.

Cascina Macondo – Scritturalia, domenica 6 febbraio 2011

Tratto da una storia vera.

Era un bel giorno di febbraio, un ragazzo e una ragazza decisero di sposarsi. Fissarono per il 10 luglio la data del “SÌ”. Cominciarono i preparativi, compreso l’elenco degli invitati alle nozze e spedirono gli inviti.

Si ricordarono anche di una famiglia che viveva in un piccolo paese di campagna, e decisero di invitare anche loro.

Perfetto!!

“Adesso dobbiamo andare a questo matrimonio, ma non abbiamo niente, cosa facciamo?” Si chiese la moglie, triste, mentre leggeva l’invito.

Furono costretti a chiedere soldi in prestito ad amici e parenti per procurarsi ciò di cui avevano bisogno...

Arrivò il giorno della cerimonia: “E ora come ci arriviamo in città? Non abbiamo la macchina!”

“Vado a preparare il carro con i cavalli” disse il marito.

“Hai ragione è l’unica soluzione, sbrigati che siamo in ritardo!!!”

Dopo aver percorso più di metà del tragitto, i due campagnoli iniziarono a pregare che non piovesse, altrimenti si sarebbero rovinati i vestiti appena comprati...

Arrivati in città si dissero: “Cosa mai hanno fatto queste persone per essere così ricche? Che case belle e grandi in confronto alla nostra! Tutti hanno la macchina e sono così tante in strada!”

“Però non vedo nessun altro carretto, siamo solo noi?”

“E dove possiamo lasciarlo?”

Con difficoltà riuscirono a trovare un “parcheggio” per il carretto, ma ormai era troppo tardi per la cerimonia, così si recarono al ristorante, dove furono accolti dagli sposi e dai testimoni e fatti accomodare al tavolo.

La giornata passò nel migliore dei modi: le fotografie e i filmini con i giovani sposi, cibo in abbondanza, vino e danze. I due contadini rimasero molto impressionati.

Alla fine della festa, presero il carretto e si diressero al loro paesino.

Giunti a destinazione, una piccola folla li attendeva: erano i vicini di casa.

“Com’è andata al matrimonio?”

“Cosa avete fatto?”

“Cosa vi hanno servito a tavola?”

“Avete ballato?”

“Se avete un po’ di pazienza rispondiamo a tutti!” disse l’uomo: “Siamo stati bene, abbiamo mangiato, bevuto, ballato ...”

Ma venne interrotto da uno dei paesani.

“Cosa avete mangiato???”

Lui cominciò a descrivere tutti piatti serviti in tavola.

Infine raccontò di un’ultima strana pietanza, di cui sia lui che la moglie riuscirono a mangiarne solo due pezzi “non di più perché erano molto duri”.

Una strano cibo che tutti mangiavano con le mani davanti alla bocca, per non farsi vedere...

Poveracci! Non essendosi mai allontanati dal loro piccolo villaggio non avevano mai visto quei piccoli bastoncini di legno che a fine pasto vengono utilizzati per levarsi il cibo rimasto fra i denti...

Signore, com’è grande il Tuo giardino!...